

Firarda

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Haziran 2017

Kanla yıkanan yeryüzü...
Lahitte ceset, kalburüstü bir ölüm:
Nifak soktu sokalı şeytan masumiyete
Ve ucundan tutuşan
Çocuğun atlas yorganı.
Çiviler çakmalı gökyüzüne, çiviler...
Lav etmeli iblisi, kehaneti,
Takılı ibresini nefretin ve şehvetin,
Sonra da cümleleri azat etmeli için için.

İçerlediğim her lanette,
Beladan uzak kalmak adına anaların
Ettiği her duada kanarken melekler,
Kandırılırken sübyan yüreği ile
Öldürülmeli mi yok yere?
Islah etmeli Yaradan önce katili sonra yergiyi,
Susa büründü bürüneli her kayıp çocuk,
Bulunur bulunmaz derken kimisi,
Firarda iyilik, firarda cesaret,
Firarda vicdan.

Az sonra kopacak kıyamet,
Küçüğün kopmadığına ne hacet?
Ellerinin arasından kayıp giden rahvan ceset,
Tutanaklarda saklı ölüm ve kibir ve teyakkuzda
Mazlumun cahil sesi olsa ne fayda?
Gözden ırak hangi cümleyse kovuşturan
Evren ve İlâhi Adalet;
Gönülsüz hatta o Kara Melek.

Kanadının kınında kan;
Yüreğinin efkârında hazan,
Her anadan ayrılmaz parça
Evladın tok sesi.
Karalar bağlasa ne çare?

Ne çare yalnızlığına ifrat yüklese
Hele ki lanet okusa masumu öldüren cellât kelleye,
Darmaduman gök kubbe,
Tanrı bile bin pişman kulunu yarattığı o soğuk iklime.

Zandansa yüklendikçe zamire,
Ötelenen hayatların iksirine bin pişman
Kovuşturan İlahi Adalet bil ki kalmaz darda,
Sapla samanı ayırt etmeye ne hacet,
Gönülden düşense bin bir parça.
Taammüden belki tesadüfen;
Zihniyetin olmalı ki engeli
Ne çare, ölümün seyrinden yok geri dönüş;

İkbalin satırlarında nice ölü çocuk.